

22. juli

lær vertinne for AUF-ungdommen på Utøya. Hanne Ekroll Løvlie (30) mistet livet da bomben gikk av i regjeringskvartalet i Oslo.

Margrethe fikk oppdraget med å kontakte de pårørende. Det skjedde søndag 24. juli, da identiteten til de drepte var kjent i hele lokalsamfunnet via Facebook. Ringerikes Blad hadde valgt å vente med å gjøre navnene kjent på nettutgaven sin.

– Jeg hadde all kommunikasjon med de pårørende. Familien til Monica Bøsei ønsket ikke å la seg intervju, men jeg hadde likevel en god dialog med dem om bruk av bilder. Hanne Løvlies familie stilte opp på intervju.

– *Følte deg du deg på noen måte presset, at det hadde vært bedre at en mer erfaren journalist hadde ringt de pårørende?*

– Nei, absolutt ikke. Det var jeg som var frampå og selv sa jeg ville gjøre det. Jeg ønsker hele tiden å lære nye ting og å få prøve meg i forskjellige situasjoner.

Skjerpet

Karoline beskriver sin egen tilstand som svært skjerpet og konsentrert mens hun jobbet med Utøya-sakene. Reaksjonene kom i etterkant.

– Jeg har kjent på grensen for hvor langt en journalist kan gå. Det skjedde for eksempel da helseministeren besøkte ett av ofrene på Ringerike sykehus, og jeg jaktet rundt for å få det beste bildet. Men også da jeg ringte folk i AUF og spurte hva de visste, og da jeg snakket med båteiere som hadde dratt ungdommer opp av vannet. Det var veldig sårbart. Men de jeg snakket med skjønte jo at jeg hadde en jobb å gjøre. Følelsen av å være ved en grense lå mest hos meg, tror jeg.

Begge sommervikarene erklærer at arbeidet med Utøya-tragedien har økt lysten deres til å satse videre på journalistyrket. Men først venter studier: Journalistikk ved Høgskolen i Oslo for Margrethe og Europastudier ved NTNU i Trondheim for Karoline.

Filmet

Fotograf Frode Johansen var på plass ved fergekaien på landsiden klokka 18.20 fredag 22. juli. Han så ingen andre journalister eller fotografer på det tidspunktet. Frode har i ettertid gjort en interessant observasjon:

– Jeg gjorde et 20-sekunders videoopptak som ifølge kameraklokka, sammenholdt mot atomuret på nettet, startet klokka 18.30. På opptaket høres tre skudd. Det vil si at Breivik fortsatt skyter, tre minutter etter at han ifølge politiloggen var pågrepet.

Videoen er lagt ut på YouTube og hadde i forrige uke tett oppunder 200.000 treff.

Frode berømmer redaksjonsledelsen for å ha hentet inn profesjonelle psykologer som hjelper de ansatte med å bearbeide de sterke opplevelsene.

Sekunder etter at bomben gikk av løp Dagbladets Harald S. Klungtveit blant skadde mennesker, glass og betongrester.

AV BJØRN ÅGE MOSSIN

Mange medieansatte opplevde terroranslaget i Oslo på nært hold. Bilbomben som drepte åtte personer og la store deler av regjeringskvartalet nærmest i grus rammet også VG og Dagsavisen. Ansatte i begge avisene ble raskt evakuert. VG improviserte produksjonen fra rom og suite på Hotel Bristol, mens Dagsavisens redaksjon rykket inn i leiligheten til sjefredaktøren.

Drønn

Tilfeldighetene gjorde at Dagbladets krimreporter Harald S. Klungtveit befant seg utenfor Oslo tinghus, på hjørnet mot VG-bygget, da bomben gikk av.

– Jeg dekket fengslingsmøtet i Bislett-draps-saken og sto på utsiden med et intervjuobjekt i en pause. Jeg hørte og kjente det vanvittige drønnet, og så deretter støvskyen. Selv ble jeg ikke skadd, og løp umiddelbart opp mot regjeringskvartalet. Det var helt stille på dette tidspunktet, ingen sirener, forteller han.

Klungtveits første innskyttelse var at det dreide seg om en bombe mot Cappelen Damm i Akersgata. Det hadde vært sterke reaksjoner mot at forlaget utga boka "Taushtens tyranni", med Muhammed-karikaturene til tidligere kulturredaktør Flemming Rose i Jyllands-Posten.

– Men det var ikke så store skader der. Derimot så jeg at VG-byggets fasade var knust, og da trodde jeg at det var et anslag mot VG. Jeg ringte vaksjefen i Dagbladet og varslet om eksplosjonen.

Hjalp turister

Videoen fra et overvåkingskamera på VG-bygget viser at Klungtveit løper opp mot hovedinngangen få sekunder etter smellet. Han hjalp fire tyske turister som blødde kraftig og var i sjokk. Deretter begynte han å ta bilder og video med mobiltelefonen. Da den første ambulansen kom forsto krimreporteren at smellet hadde skjedd i Grubbegata.

– Det var et inferno, folk var i sjokk og desorientert. Det var ikke snakk om å gjøre intervjuer på dette tidspunktet. Men jeg huket tak i en frilansfotograf og fikk ham til å jobbe for oss. Man blir hyperfokuset i en slik situasjon. Jeg følte at jeg var på jobb og at det var viktig å rapportere nøyaktig. Jeg var opptatt av at Dagbladet ikke skulle spre spekulasjoner, og tok derfor alle forbehold. Blant annet da overlevende fra et departement beskrev en mulig bilbombe.

Klungtveit var ute i felten i to timer før han dro tilbake til redaksjonen. Da kom meldingene om massakren på Utøya.

– Det gikk på rent adrenalin til langt utover natta for min del, og til utpå morgendagen for andre. Deretter jobbet jeg sammenhengende i over en uke, forteller han.

Evakuert

Mange i VG har sterke historier å fortelle om de dramatiske dagene. Redaksjonssjef Christian Brændshøi i VG Nett er en av dem.